

“ମିଠେ ବଜେ:— ତୁମେମାନେ ହେଉଛ ସଜା-ସଜା ପତଙ୍ଗ ଯେଉଁମାନେ ବଞ୍ଚିମାନ ଜ୍ୟୋତି ଉପରେ ଝାସ ହେଉଛ, ଏହି ଝାସ ଦେବାର ସ୍ଥାନକୀ ହେଉଛି ଦୀପାବଳୀ ।”

ପ୍ରଶ୍ନ:- ବାବା ନିଜର ସନ୍ତାନମାନଙ୍କୁ କେଉଁ ସମାଚାର ଶୁଣାଇଛନ୍ତି ?

ଉତ୍ତର:- ବାବା ଶୁଣାଇଛନ୍ତି— ତୁମେ ଆତ୍ମାମାନେ ନିର୍ବାଣଧାମରୁ ଏଠାକୁ କିପରି ଆସୁଛ ଏବଂ ମୁଁ କିପରି ଆସୁଛି । ମୁଁ କିଏ ଏବଂ କ’ଣ କରୁଛି, କିପରି ରାମରାଜ୍ୟ ସ୍ଥାପନ କରୁଛି, କିପରି ତୁମମାନଙ୍କୁ ରାବଣ ଉପରେ ବିଜୟ ପ୍ରାପ୍ତ କରାଇଛି । ଏବେ ତୁମେମାନେ ଏହି ସବୁ କଥାକୁ ଜାଣିଛ । ତୁମର ଆତ୍ମାଜ୍ୟୋତି ଜାଗ୍ରତ ହୋଇଯାଇଛି ।

ଗୀତ:- ତୁହି ହୋ ମାତା-ପିତା...

ଓମ୍ ଶାନ୍ତି । ମିଠା-ମିଠା ଆତ୍ମିକ ସନ୍ତାନମାନେ ଗୀତ ଶୁଣିଲେ । ଆତ୍ମାମାନେ ଏହି ଶରୀରର କର୍ମେନ୍ଦ୍ରିୟ ଦ୍ଵାରା ଗୀତ ଶୁଣିଲେ । ଗୀତର ପ୍ରଥମ ଧାଡ଼ି ତ ଠିକ୍ ଥିଲା । ପଛ ଆଡ଼କୁ ପୁଣି ଭକ୍ତିର ଅକ୍ଷର ଥିଲା । ତୁମ ଚରଣର ଧୂଳି ଅଗୁ । ବାସ୍ତବରେ ପିଲାମାନେ କ’ଣ ଚରଣର ଧୂଳି କି । ଏହା ଭୁଲ୍ ଅଟେ । ବାବା ପିଲାମାନଙ୍କୁ ସଠିକ୍ ଅକ୍ଷର ବୁଝାଇଛନ୍ତି । ବାବା ମଧ୍ୟ ସେହିଠାରୁ ଆସୁଛନ୍ତି ଯେଉଁଠାରୁ ପିଲାମାନେ ଆସନ୍ତି, ତାହା ହେଉଛି ନିର୍ବାଣଧାମ । ସମସ୍ତଙ୍କର ଆସିବାର ସମାଚାର ତ’ ପିଲାମାନଙ୍କୁ ଶୁଣାଇଲି । ନିଜର ମଧ୍ୟ ଶୁଣାଇଲି ଯେ ମୁଁ କିପରି ଆସୁଛି, ଆସି କ’ଣ କରୁଛି । ରାମରାଜ୍ୟ ସ୍ଥାପନ କରିବା ପାଇଁ ରାବଣ ଉପରେ ବିଜୟ ପ୍ରାପ୍ତ କରାଇଛନ୍ତି । ପିଲାମାନେ ଜାଣିଛନ୍ତି— ରାମରାଜ୍ୟ ଏବଂ ରାବଣ ରାଜ୍ୟ ଏହି ପୃଥିବୀ ଉପରେ ହିଁ ଅଛି । ଏବେ ତୁମେ ବିଶ୍ଵର ମାଲିକ ହେଉଛ । ଧରିତ୍ରୀ, ଆକାଶ, ସୂର୍ଯ୍ୟ ଆଦି ସବୁ ତୁମ ହାତକୁ ଆସିଯାଉଛି । ତେଣୁ କୁହାଯିବ ରାମ ଏବଂ ରାବଣ ରାଜ୍ୟ ସାରା ବିଶ୍ଵ ଉପରେ ହେଉଛି । ରାବଣ ରାଜ୍ୟରେ କେତେ କୋଟି ଅଛନ୍ତି, କିନ୍ତୁ ରାମରାଜ୍ୟରେ ଅଳ୍ପ ସଂଖ୍ୟକ ଆତ୍ମି ପୁଣି ଧିରେ ଧିରେ ବୃଦ୍ଧି ହୋଇଥାଏ । ରାବଣ ରାଜ୍ୟରେ ବହୁତ ବୃଦ୍ଧି ହେଉଛି କାହିଁକି ନା ମନୁଷ୍ୟ ବିକାରୀ ହୋଇ ଯାଉଛନ୍ତି । ରାମ ରାଜ୍ୟରେ ନିର୍ବିକାରୀ ଆତ୍ମି । ମନୁଷ୍ୟମାନଙ୍କର ହିଁ କାହାଣୀ ଅଟେ । ତେଣୁ ରାମ ଏବଂ ରାବଣ ଉଭୟ ବେହଦର ମାଲିକ ଅଟନ୍ତି । ବଞ୍ଚିମାନ ଅନେକ ଧର୍ମ ରହିଛି । ଗାୟନ ରହିଛି ଯେ ଅନେକ ଧର୍ମର ବିନାଶ । ବାବା ବୃକ୍ଷ ସମ୍ବନ୍ଧରେ ମଧ୍ୟ ବୁଝାଇଛନ୍ତି ।

ଏବେ ରାବଣକୁ ଜଳାଇ ଦଶହରା ପାଳନ କରୁଛନ୍ତି । ଏହା ହେଲା ହଦର ଜଳାଇବା । ତୁମର ତ’ ବେହଦର କଥା ଅଟେ । ରାବଣକୁ ମଧ୍ୟ କେବଳ ଭାରତବାସୀ ହିଁ ଜଳାଇଛନ୍ତି, ବିଦେଶରେ ମଧ୍ୟ ଯେଉଁଠି-ଯେଉଁଠି ଅଧିକ ଭାରତବାସୀ ଥିବେ ସେଠାରେ ଜଳାଇବେ । ତାହା ହେଲା ହଦର ଦଶହରା । ଶାସ୍ତ୍ରରେ ଦେଖାଇଛନ୍ତି ଲଙ୍କାରେ ରାବଣ ରାଜ୍ୟ କରୁଥିଲା, ସୀତାକୁ ଚୋରାଇ ଲଙ୍କାକୁ ନିଜ ଘରକୁ ନେଇଗଲା । ଏହା ହେଲା ହଦର କଥା । ବଞ୍ଚିମାନ ବାବା କହୁଛନ୍ତି ସାରା ବିଶ୍ଵ ଉପରେ ରାବଣର ରାଜ୍ୟ ଚାଲିଛି । ରାମରାଜ୍ୟ ଏବେ ନାହିଁ । ରାମରାଜ୍ୟ ଜଗ୍ଵରକ୍ ଦ୍ଵାରା ସ୍ଥାପିତ ହେଉଛି । ସତ୍ୟଯୁଗକୁ ରାମରାଜ୍ୟ କୁହାଯାଉଛି । ମାଳା ସ୍ମରଣ କରିଥା’ନ୍ତି, ରଘୁପତି ରାଘବ ରାଜା ରାମ୍ କହନ୍ତି କିନ୍ତୁ ରାଜାରାମଙ୍କୁ ସ୍ମରଣ କରନ୍ତି ନାହିଁ, ଯିଏ ସାରା ବିଶ୍ଵର ସେବା କରୁଛନ୍ତି, ତାଙ୍କ ମାଳାକୁ ସ୍ମରଣ କରୁଛନ୍ତି । ଭାରତବାସୀ ଦଶହରା ପରେ ପୁଣି ଦୀପାବଳୀ ପାଳନ କରନ୍ତି । ଦୀପାବଳୀ କାହିଁକି ପାଳନ କରୁଛନ୍ତି ? କାହିଁକି ନା ଦେବାତମାନଙ୍କର ରାଜ୍ୟାଭିଷେକ ହେଉଛି । କାରୋନେସନ୍ (ରାଜ୍ୟାଭିଷେକ) ସମୟରେ ବହୁତ ବଡ଼ା ଜଳାଇଥା’ନ୍ତି । ପ୍ରଥମତଃ ରାଜ୍ୟାଭିଷେକ ଦ୍ଵିତୀୟରେ ପୁଣି କୁହାଯାଏ— ଘରେ ଘରେ ଦୀପାବଳୀ ହେଉଛି । ପ୍ରତ୍ୟେକ ଆତ୍ମାର ଜ୍ୟୋତି ଜାଗ୍ରତ ହୋଇଯାଏ । ଏବେ ସବୁ ଆତ୍ମାମାନଙ୍କର ଜ୍ୟୋତି ଲିଭିଯାଇଛି । ଲୌହଯୁଗ ଅର୍ଥାତ୍ ଅନ୍ଧକାରର ଯୁଗ । ଅନ୍ଧକାର ଅର୍ଥ ଭକ୍ତିମାର୍ଗ । ଭକ୍ତି କରି-କରି ଜ୍ୟୋତି କମ୍ ହୋଇଯାଉଛି । ବାକି ଏହି ଦୀପାବଳୀ ତ କୃତ୍ରିମ ଅଟେ । ଏପରି ନୁହେଁ ଯେ ଅଭିଷେକ ହେଲେ ଆତସବାଜି ଜଳାଇଥା’ନ୍ତି । ଦୀପାବଳିରେ ଲକ୍ଷ୍ମୀଙ୍କୁ ଆହ୍ୱାନ କରି ପୂଜା କରିଥା’ନ୍ତି । ଏହି ଉତ୍ସବ ହେଉଛି

ଭକ୍ତିମାର୍ଗର । ଯେଉଁ ବି ରାଜା ସିଂହାସନରେ ବସିଲେ ତାଙ୍କର ରାଜ୍ୟାଭିଷେକ ଦିନକୁ ଖୁବ୍ ଧୂମ୍‌ଧାମ୍‌ରେ ପାଳନ କରାଯାଏ । ଏସବୁ ହଦର କଥା । ଏବେ ତ ବେହଦର ବିନାଶ, ହେବ ସତ୍ୟ-ସତ୍ୟ ଦଶହରା ହେବ । ବାବା ଆସିଛନ୍ତି ସମସ୍ତଙ୍କର ଜ୍ୟୋତି ଜାଗ୍ରତ କରିବା ପାଇଁ । ମନୁଷ୍ୟମାନେ ଭାବୁଛନ୍ତି ଆମର ଜ୍ୟୋତି ବଡ଼ ଜ୍ୟୋତି ସହିତ ମିଶିଯାଉଛି । ବୁଦ୍ଧ ସମାଜୀଙ୍କ ମନ୍ଦିରରେ ସର୍ବଦା ଜ୍ୟୋତି ଜାଗ୍ରତ ହୋଇରହିଥାଏ । ଭାବନ୍ତି ଯେପରି ପତଙ୍ଗ ଜ୍ୟୋତି ଚତୁର୍ଦ୍ଦିଗରେ ଘୁରି ଝାସ ଦିଏ ସେହିପରି ଆମର ଆତ୍ମା ମଧ୍ୟ ବଡ଼ ଜ୍ୟୋତି ସହିତ ମିଶିଯିବ । ଏହା ଉପରେ ଦୃଷ୍ଟାନ୍ତ ଦିଆଯାଇଛି । ଏବେ ତୁମେ ଅଧ୍ୟାକାଙ୍କର ପ୍ରେମିକା ଅଟ । ତୁମେ ଆସି ଏକମାତ୍ର ପ୍ରେମିକଙ୍କ ପାଖରେ ସମର୍ପିତ ହେଉଛ, ଜଳିବାର କଥା ନୁହେଁ । ଯେପରି ଦୁନିଆର ପ୍ରେମିକ ପ୍ରେମିକାମାନେ ପରସ୍ପରର ପ୍ରେମୀ ହୋଇଯାଆନ୍ତି । ଏଠାରେ ଏକମାତ୍ର ପ୍ରେମିକ ଅଛନ୍ତି । ବାକି ସବୁ ପ୍ରେମିକ ରହିଛନ୍ତି । ସବୁ ପ୍ରେମିକାମାନେ ସେହି ପ୍ରେମିକଙ୍କୁ ଭକ୍ତିମାର୍ଗରେ ସ୍ମରଣ କରୁଛନ୍ତି । କହିଥା'ନ୍ତି ପ୍ରେମିକ ଆସିଲେ ଆମେ ତାଙ୍କ ପାଖରେ ବଳି ଚଢ଼ିବୁ । ତୁମ ବ୍ୟତୀତ ଆମେ କାହାକୁ ମଧ୍ୟ ସ୍ମରଣ କରିବୁ ନାହିଁ । ଏହା ତୁମର ଶାରୀରିକ ପ୍ରେମ ନୁହେଁ । ହଦର ପ୍ରେମିକ-ପ୍ରେମିକାଙ୍କର ଶାରୀରିକ ପ୍ରେମ ରହିଥାଏ । ବାସ୍ ପରସ୍ପରକୁ ଦେଖୁଥା'ନ୍ତି, ଦେଖୁ ଯେପରି ତୃପ୍ତ ହୋଇଯାଆନ୍ତି । ଏଠାରେ ତ ଜଣେ ପ୍ରେମିକ ବାକି ସବୁ ହେଲେ ପ୍ରେମିକା । ସମସ୍ତେ ବାବାଙ୍କୁ ସ୍ମରଣ କରୁଛନ୍ତି । ଯଦିଓ କେହି ପ୍ରକୃତି ଆଦିକୁ ମଧ୍ୟ ମାନିଥା'ନ୍ତି । ତଥାପି ମଧ୍ୟ ଓ ଗଡ଼, ହେ ଭଗବାନ ମୁଖରୁ ନିର୍ଗମ୍ୟ ବାହାରେ । ସମସ୍ତେ ତାଙ୍କୁ ଡାକୁଛନ୍ତି, ଆମର ଦୁଃଖ ଦୂର କର । ଭକ୍ତିମାର୍ଗରେ ତ' ବହୁତ ପ୍ରେମିକ-ପ୍ରେମିକା ଥା'ନ୍ତି, କେହି କାହାର ପ୍ରେମୀ ତ କେହି ଆଉ କାହାର ପ୍ରେମୀ ହୋଇଥା'ନ୍ତି । ହନୁମାନଙ୍କର କେତେ ପ୍ରେମିକ ଥିବେ ? ସମସ୍ତେ ନିଜ-ନିଜ ପ୍ରେମିକଙ୍କର ଚିତ୍ର ତିଆରି କରି ପରସ୍ପର ମିଳି ମିଶି ତାଙ୍କର ବସି ପୂଜା କରିଥା'ନ୍ତି । ପୂଜା କରି ପୁଣି ପ୍ରେମିକଙ୍କୁ ବୁଡ଼ାଇ ଦେଇଥା'ନ୍ତି । ଏହାର କିଛି ହେଲେ ଅର୍ଥ ବାହାରୁ ନାହିଁ । ଏଠାରେ ସେ କଥା ନାହିଁ । ତୁମର ଏହି ପ୍ରେମିକ ସର୍ବଦା ଗୋରା, କେବେ ଶ୍ୟାମଳ ହେଉ ନାହାଁନ୍ତି । ମୁସାଫିର ବାବା ଆସି ସମସ୍ତଙ୍କୁ ଗୋରା କରାଉଛନ୍ତି । ତୁମେ ମଧ୍ୟ ମୁସାଫିର ଅଟ ନା । ଦୂରଦେଶରୁ ଆସି ଏଠାରେ ଅଭିନୟ କରୁଛ । ଏହି କଥାକୁ ତୁମ ଭିତରେ ମଧ୍ୟ ପୁରୁଷାର୍ଥର କ୍ରମ ଅନୁସାରେ ବୁଝୁଛନ୍ତି । ଏବେ ତୁମେ ତ୍ରିକାଳଦର୍ଶୀ ହୋଇଯାଇଛ । ରଚୟିତା ଏବଂ ରଚନାର ଆଦି-ମଧ୍ୟ-ଅନ୍ତକୁ ଜାଣିଥିବାରୁ ତୁମେ ତ୍ରିକାଳଦର୍ଶୀ ବ୍ରହ୍ମାକୁମାର-କୁମାରୀ ହୋଇଗଲ । ଯେପରି ଜଗଦ୍‌ଗୁରୁ ଆଦିର ଟାଇଟେଲ୍ ମଧ୍ୟ ମିଳିଥାଏ ନା । ତୁମକୁ ମଧ୍ୟ ଏହି ଉପାଧି ମିଳୁଛି । ତୁମକୁ ସବୁଠାରୁ ଭଲ ଉପାଧି ମିଳୁଛି-- ସ୍ୱଦର୍ଶନ ଚକ୍ରଧାରୀ । କେବଳ ତୁମେ ବ୍ରାହ୍ମଣ ସ୍ୱଦର୍ଶନ ଚକ୍ରଧାରୀ ଅଟ ନା ଶିବବାବା ମଧ୍ୟ ଅଟନ୍ତି ? ଶିବବାବା ମଧ୍ୟ ଅଟନ୍ତି । କାହିଁକି ନା ଆତ୍ମା ଶରୀର ସହିତ ସ୍ୱଦର୍ଶନ ଚକ୍ରଧାରୀ ହୋଇଥାଏ ନା । ବାବା ମଧ୍ୟ ଏହାଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ ଆସି ବୁଝାଉଛନ୍ତି । ଶିବବାବା ସ୍ୱଦର୍ଶନ ଚକ୍ରଧାରୀ ନ ହୋଇଥିଲେ ତୁମକୁ କିପରି କରାଇବେ । ସେ ସବୁଠାରୁ ସୁପ୍ରିମ ଉଚ୍ଚରୁ ଉଚ୍ଚ ଆତ୍ମା ଅଟନ୍ତି । ଦେହକୁ କ'ଣ ସୁପ୍ରିମ କୁହାଯିବ କି । ସେହି ସୁପ୍ରିମ ବାବା ଆସି ତୁମକୁ ସୁପ୍ରିମ କରାଉଛନ୍ତି । ଆତ୍ମାମାନଙ୍କ ବ୍ୟତୀତ ସ୍ୱଦର୍ଶନ ଚକ୍ରଧାରୀ କେହି ହୋଇ ପାରିବେ ନାହିଁ । ତେବେ କେଉଁ ଆତ୍ମାମାନେ ? ଯେଉଁମାନେ ବ୍ରାହ୍ମଣ ଧର୍ମରେ ଅଛନ୍ତି । ଶୂଦ୍ର ଧର୍ମରେ ଥିବା ସମୟରେ କିଛି ଜାଣି ନଥିଲ । ଏବେ ବାବାଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ତୁମେ ଜାଣୁଛ । ଏହା କେତେ ଭଲ କଥା ଅଟେ । ତୁମେ ହିଁ ଶୁଣି ଖୁସି ହେଉଛ । ବାହାର ଲୋକେ ଶୁଣିଲେ ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟ ହେବେ, ଓହୋ ! ଏହା ତ ବହୁତ ଉଚ୍ଚ ଜ୍ଞାନ । ତେବେ ସେମାନଙ୍କୁ କୁହ, ଆଜ୍ଞା ତୁମେ ମଧ୍ୟ ଏହିପରି ସ୍ୱଦର୍ଶନ ଚକ୍ରଧାରୀ ହୋଇଯାଅ ପୁଣି ଚକ୍ରବର୍ତ୍ତୀ ରାଜା ବିଶ୍ୱର ମାଲିକ ହୋଇଯିବ । କିନ୍ତୁ ଏଠାରୁ ବାହାରକୁ ଗଲେ ତ ସବୁ ଖଲାସ । ମାୟା ଏତେ ବାହାଦୂର ଯେ, ସେମାନେ ଯେଉଁ ସ୍ଥାନର ସେହି ସ୍ଥାନର ହୋଇ ରହିଯାଉଛନ୍ତି । ଯେପରି ଗର୍ଭରେ ଥିବା ପିଲା ପ୍ରତିଜ୍ଞା କରି ବାହାରିଲା ପରେ ପ୍ରତିଜ୍ଞା ସେହିଠାର ହିଁ ରହିଯାଇଥାଏ । ତୁମେ ପ୍ରଦର୍ଶନୀ ଆଦିରେ ଯେତେବେଳେ ବୁଝାଉଛ, ବହୁତ ଭଲ-ଭଲ ବୋଲି କହିଥା'ନ୍ତି । ବହୁତ ଭଲ ଜ୍ଞାନ, ମୁଁ ଏହିପରି ପୁରୁଷାର୍ଥ କରିବି, ଏଭଳି କରିବି... । ବାସ୍ ବାହାରକୁ ଆସିଲାପରେ, ଯେଉଁଠିକାର ସେଠାକାର ହିଁ ହୋଇ ରହିଯାଉଛନ୍ତି । ତଥାପି କିଛି ନା କିଛି ପ୍ରଭାବ ରହିଥାଏ । ଏପରି ନୁହେଁ ଯେ ସେ ପୁଣି ଆଉ ଆସିବେ ନାହିଁ । ବୃକ୍ଷର ବୃକ୍ଷ ହୋଇ ଚାଲିବ । ବୃକ୍ଷର ବୃକ୍ଷ ହେଲେ

ସମସ୍ତଙ୍କର ଆକର୍ଷଣ ହେବ । ବଞ୍ଚିମାନ ଏହା ଭୋରବ ନର୍କ । ଗରୁଡ଼ ପୁରାଣରେ ମଧ୍ୟ ଏହିପରି ରୋଚକ କଥା ଲେଖା ଅଛି ଯାହାକି ମନୁଷ୍ୟମାନଙ୍କୁ ଶୁଣାଇଥା'ନ୍ତି ଯାହାଦ୍ୱାରା କିଛି ଡର ରହିବ । ସେଥିରୁ ହିଁ ବାହାର କରିଛନ୍ତି ଯେ ମନୁଷ୍ୟ ସର୍ପ ବିଛା ଆଦି ହୁଅନ୍ତି । ବାବା କହୁଛନ୍ତି ମୁଁ ତୁମକୁ ବିଷୟ ବିକାର ରୂପକ ନଦୀରୁ ବାହାର କରି କ୍ଷୀର ସାଗରକୁ ପଠାଇ ଦେଉଛି । ବାସ୍ତବରେ ତୁମେ ଶାନ୍ତିଧାମର ବାସିନ୍ଦା ଥିଲ । ପୁଣି ସୁଖଧାମକୁ ପାର୍ବ ବଜାଇବାକୁ ଆସିଲ । ଏବେ ପୁଣି ଆମେ ଯାଉଛୁ ଶାନ୍ତିଧାମ ଏବଂ ସୁଖଧାମକୁ । ତେବେ ଏହି ଧାମକୁ ତ ମନେପକାଇବ ନା । ଗାୟନ ମଧ୍ୟ କରୁଛନ୍ତି ତୁମେ ମାତା-ପିତା... ସେହି ଅସରନ୍ତି ସୁଖ ତ' ସତ୍ୟଯୁଗରେ ରହିବ । ବଞ୍ଚିମାନ ହେଉଛି ସଂଗମଯୁଗ । ଏଠାରେ ଶେଷ ସମୟରେ ତ୍ରାହି-ତ୍ରାହି କରିବେ କାହିଁ କି ନା ବହୁତ ଦୁଃଖ ଆସିବ । ପୁଣି ସତ୍ୟଯୁଗରେ ଅତି ସୁଖ ହେବ । ଅତି ସୁଖ ଏବଂ ଅତି ଦୁଃଖର ଏହି ଖେଳ ନିର୍ମିତ ହୋଇଛି । ବିଷ୍ଣୁ ଅବତାର ମଧ୍ୟ ଦେଖାଉଛନ୍ତି । ଲକ୍ଷ୍ମୀ-ନାରାୟଣଙ୍କର ଯୋଡ଼ି ଯେପରି ଉପରୁ ଆସୁଛି । ବାସ୍ତବରେ ଉପରୁ କୌଣସି ଶରୀରଧାରୀ କ'ଣ ଆସୁଛନ୍ତି କି । ଉପରୁ ପ୍ରତ୍ୟେକ ଆତ୍ମା ଆସୁଛନ୍ତି । କିନ୍ତୁ ଈଶ୍ବରଙ୍କର ଅବତରଣ ବହୁତ ବିଚିତ୍ର ଅଟେ, ସେ ହିଁ ଆସି ଭାରତକୁ ସ୍ୱର୍ଗ କରୁଛନ୍ତି । ତାଙ୍କର ପର୍ବ ଶିବଜୟନ୍ତୀ ରୂପେ ପାଳନ କରାଯାଏ । ଯଦି ଜଣା ଥାଆନ୍ତା ଯେ ପରମପିତା ପରମାତ୍ମା ଶିବ ହିଁ ମୁକ୍ତି-ଜୀବନମୁକ୍ତିର ବର୍ଷା ଦେଉଛନ୍ତି ତେବେ ସାରା ବିଶ୍ୱରେ ଈଶ୍ବର ପିତାଙ୍କର ପର୍ବ ପାଳନ କରିଥା'ନ୍ତେ । ବେହଦ ବାବାଙ୍କର ସ୍ଥାନକୀ ସେବେ ପାଳନ କରିବେ ଯେବେ ଜାଣିବେ ଯେ ଶିବବାବା ହିଁ ଲିବରେନ୍ଦ୍ର, ଗାଇଡ଼ ଅଟନ୍ତି । ତାଙ୍କର ଜନ୍ମ ଭାରତରେ ହିଁ ହେଉଛି । ଶିବଜୟନ୍ତୀ ମଧ୍ୟ ଭାରତରେ ପାଳନ କରୁଛନ୍ତି । କିନ୍ତୁ ସଂପୂର୍ଣ୍ଣ ପରିଚୟ ନଥିବାରୁ ଛୁଟିଦିନ ମଧ୍ୟ କରୁ ନାହାଁନ୍ତି । ଯେଉଁ ବାବା ସମସ୍ତଙ୍କର ସଦ୍ଗତି ଦାତା, ତାଙ୍କର ଜନ୍ମଭୂମି ଯେଉଁଠାକୁ ଆସି ଅଲୌକିକ କଞ୍ଚିବ୍ୟ କରୁଛନ୍ତି, ତାଙ୍କର ଜନ୍ମଦିନ ଏବଂ ତୀର୍ଥଯାତ୍ରା ତ' ବହୁତ ପାଳନ କରିବା ଉଚିତ୍ । ତୁମର ସ୍ମୃତିଚିହ୍ନ ମନ୍ଦିର ମଧ୍ୟ ଏହିଠାରେ ହିଁ ଅଛି । କିନ୍ତୁ କାହାକୁ ହେଲେ ଜଣା ନାହିଁ ଯେ ଶିବବାବା ହିଁ ଆସି ମୁକ୍ତିଦାତା, ଗାଇଡ଼ ହେଉଛନ୍ତି । ସମସ୍ତେ କହୁଛନ୍ତି ଯେ ସବୁ ଦୁଃଖରୁ ମୁକ୍ତ କରି ସୁଖଧାମକୁ ନେଇ ଚାଲ କିନ୍ତୁ ବୁଝୁ ନାହାଁନ୍ତି । ଭାରତ ବହୁତ ଶ୍ରେଷ୍ଠ ରାଷ୍ଟ୍ର ଅଟେ । ଭାରତର ଅପରମାପାର ମହିମାର ଗାୟନ ରହିଛି । ଏହିଠାରେ ହିଁ ଶିବବାବାଙ୍କର ଜନ୍ମ ହେଉଛି, କିନ୍ତୁ ତାଙ୍କୁ କେହି ମାନୁ ନାହାଁନ୍ତି । ଷ୍ଟାମ୍ପ ତିଆରି କରୁ ନାହାଁନ୍ତି । ଅନ୍ୟମାନଙ୍କର ତ' ବହୁତ କରୁଛନ୍ତି । ଏବେ କିପରି ବୁଝାଇଲେ ଏହାଙ୍କ ମହତ୍ତ୍ୱ ବିଷୟରେ ସମସ୍ତେ ଜାଣିବେ । ବିଳାତରେ ମଧ୍ୟ ସନ୍ନ୍ୟାସୀ ଆଦି ଯାଇ ଭାରତର ପ୍ରାଚୀନ ଯୋଗ ଶିଖାଉଛନ୍ତି ତୁମେ ଏହି ରାଜଯୋଗ ସମ୍ବନ୍ଧରେ ବତାଇଲେ ତୁମର ବହୁତ ନାମ ହେବ । କୁହ, ରାଜଯୋଗ କିଏ ଶିଖାଇଥିଲେ, ଏକଥା କାହାକୁ ହେଲେ ଜଣା ନାହିଁ । କୃଷ୍ଣ ତ' ହଠାତ୍ ଯୋଗ ଶିଖାଇ ନାହାଁନ୍ତି । ଏହି ହଠାତ୍ ଯୋଗ ହେଉଛି ସନ୍ନ୍ୟାସୀମାନଙ୍କର । ଯିଏ ବହୁତ ପାଠ ପଢ଼ି ନିଜକୁ ଫିଲୋସୋଫର ବୋଲାଉଛନ୍ତି, ସେମାନେ ଏହି କଥାକୁ ବୁଝି ସୁଧୁରିଯାଆନ୍ତି, କୁହ, ଆମେ ମଧ୍ୟ ଶାସ୍ତ୍ର ପଢ଼ିଛୁ, କିନ୍ତୁ ବଞ୍ଚିମାନ ଯାହା ବାବା ଶୁଣାଉଛନ୍ତି ତାହା ଠିକ୍ ଅଟେ । ବାକି ସବୁ ଭୁଲ୍ । ତେଣୁ ଏକଥା ମଧ୍ୟ ବୁଝନ୍ତୁ ଯେ ବାସ୍ତବରେ ଭାରତ ସବୁଠାରୁ ବଡ଼ରୁ ବଡ଼ ତୀର୍ଥ ସ୍ଥାନ ଅଟେ, ଯେଉଁଠାକୁ ବାବା ଆସୁଛନ୍ତି । ତୁମେମାନେ ଜାଣିଛ ଏହାକୁ ଧର୍ମ ଭୂମି କୁହାଯାଉଛି । ଏଠାରେ ଯେତେ ଧର୍ମାତ୍ମା ରହୁଛନ୍ତି ସେତେ ଆଉ କେଉଁଠି ନାହାଁନ୍ତି । ତୁମେ କେତେ ଦାନ ପୁଣ୍ୟ କରୁଛ । ବାବାଙ୍କୁ ଜାଣି, ତନ-ମନ-ଧନ ସବୁ ଏହି ସେବାରେ ଲଗାଇଦେଉଛ । ବାବା ହିଁ ସମସ୍ତଙ୍କୁ ମୁକ୍ତ କରୁଛନ୍ତି । ସମସ୍ତଙ୍କୁ ଦୁଃଖରୁ ମୁକ୍ତକରିଛନ୍ତି । ଅନ୍ୟ ଧର୍ମ ସ୍ଥାପକମାନେ କେହି ଦୁଃଖରୁ ମୁକ୍ତ କରୁ ନାହାଁନ୍ତି । ସେମାନେ ତ' ତାଙ୍କ ପଛରେ ଆସୁଛନ୍ତି । କ୍ରମାନ୍ୱୟରେ ସମସ୍ତେ ଅଭିନୟ କରିବାକୁ ଆସୁଛନ୍ତି । ଅଭିନୟ କରି କରି ତମୋପ୍ରଧାନ ହୋଇଯାଉଛନ୍ତି । ପୁଣି ବାବା ଆସି ସଂପ୍ରାଧାନ କରୁଛନ୍ତି । ତେଣୁ ଏହି ଭାରତ କେତେ ବଡ଼ ତୀର୍ଥ ଅଟେ । ଭାରତ ହେଉଛି ସବୁଠାରୁ ନୟରଘ୍ନାନ ଶ୍ରେଷ୍ଠଭୂମି । ବାବା କହୁଛନ୍ତି ଏହା ମୋର ଜନ୍ମଭୂମି ଅଟେ । ମୁଁ ଆସି ସମସ୍ତଙ୍କର ସଦ୍ଗତି କରୁଛି । ଭାରତକୁ ସ୍ୱର୍ଗ କରିଦେଉଛି ।

ତୁମେମାନେ ଜାଣିଛ ବାବା ସ୍ୱର୍ଗର ମାଲିକ କରିବାକୁ ଆସିଛନ୍ତି । ଏହିପରି ବାବାଙ୍କୁ ବହୁତ ସ୍ନେହର ସହିତ ମନେ ପକାଅ । ତୁମକୁ ଦେଖୁ ଅନ୍ୟମାନେ ମଧ୍ୟ ଏପରି କର୍ମ କରିବେ । ଏହାକୁ ହିଁ କୁହାଯାଉଛି— ଅଲୌକିକ ଦିବ୍ୟ କର୍ମ । ଏପରି ଭାବ ନାହିଁ ଯେ କେହି ଜାଣିବେ ନାହିଁ । ଅନେକ ଏହିପରି ବାହାରିବେ ଯିଏ ତୁମର ଚିତ୍ର ମଧ୍ୟ ନେଇଯିବେ । ଭଲ ଭଲ ଚିତ୍ର ହେଲେ ଷ୍ଟିମର ଭରି ନେଇଯିବେ । ଷ୍ଟିମର ରହୁଥିବା ସ୍ଥାନରେ ଏହି ଚିତ୍ର ଲଗାଇଦେବେ । ତୁମର ବହୁତ ସେବା ହେବ । ହୁଣ୍ଡି ଭରିବା ପାଇଁ ବହୁତ ଉଦାରଚିତ୍ ଧନବାନ ମଧ୍ୟ ବାହାରିବେ ଯିଏକି ଏପରି କାମ କରିବାରେ ଲାଗି ପଡିବେ । ଯେପରି ସମସ୍ତେ ଜାଣିବେ ଯେ ଲଏ କିଏ ଯିଏକି ଏହି ପୁରୁଣା ଦୁନିଆକୁ ବଦଳାଇ ନୂଆ ଦୁନିଆ ସ୍ଥାପନ କରୁଛନ୍ତି । ତୁମର ମଧ୍ୟ ପୂର୍ବରୁ ତୁଳୁ ବୁଦ୍ଧି ଥିଲା, ଏବେ ତୁମର ବୁଦ୍ଧି ସ୍ପଷ୍ଟ ହୋଇଛି । ଜାଣିଛ ଯେ ଆମେ ଏହି ଜ୍ଞାନ ଏବଂ ଯୋଗବଳ ଦ୍ୱାରା ବିଶ୍ୱକୁ ସ୍ୱର୍ଗ କରୁଛୁ । ବାକି ସମସ୍ତେ ମୁକ୍ତିଧାମକୁ ଚାଲିଯିବେ । ତୁମକୁ ମଧ୍ୟ ଅଥୋରିଟୀ ହେବାକୁ ପଡିବ । ତୁମେ ବେହଦ ବାବାଙ୍କର ସନ୍ତାନ ଅଟ' ନା । ଯୋଗ ଦ୍ୱାରା ଶକ୍ତି ମିଳୁଛି । ବାବାଙ୍କୁ ଖୁଲିତ ଅଲମ୍‌ଲଟି ଅଥୋରିଟୀ (ବିଶ୍ୱର ସର୍ବଶକ୍ତିର ଅଧିକାରୀ) କୁହାଯାଉଛି । ଯିଏକି ସବୁ ବେଦ ଶାସ୍ତ୍ରର ସାରାଂଶକୁ ବତାଉଛନ୍ତି । ତେଣୁ ପିଲାମାନଙ୍କର କେତେ ସେବାର ଉମଙ୍ଗ ରହିବା ଉଚିତ୍ । ମୁଖରୁ ଜ୍ଞାନ ରତ୍ନ ବିନା ଆଉ କିଛି ନ ବାହାରୁ । ତୁମେ ପ୍ରତ୍ୟେକ ହେଉଛ ରୂପ-ବସନ୍ତ । ତୁମେ ଦେଖୁଛ ସାରା ଦୁନିଆ ଶସ୍ୟ-ଶ୍ୟାମଳା ହୋଇଯାଉଛି । ସବୁ କିଛି ନୂଆ ହେବ, ସେଠାରେ ଦୁଃଖର ନାମ ରହିବ ନାହିଁ । ପାଠକମାନଙ୍କୁ ମଧ୍ୟ ତୁମ ସେବାରେ ହାଜିର ରହୁଛନ୍ତି । ବଞ୍ଚିଯିବା ଉପସର୍ଗସ୍ତ (ଅପସେବା) କରୁଛ କାହିଁକି ନା ମନୁଷ୍ୟ ଯୋଗ୍ୟ ହୋଇନାହାନ୍ତି । ବାବା ଏବେ ଯୋଗ୍ୟ କରାଉଛନ୍ତି । ଆଜ୍ଞା—

ମିଠା ମିଠା ସିକିଲଧେ ସନ୍ତାନମାନଙ୍କ ପ୍ରତି ମାତାପିତା, ବାପଦାଦାଙ୍କର ମଧୁର ସ୍ନେହଭରା ସ୍ମୃତି ଏବଂ ସୁପ୍ରଭାତ । ଆତ୍ମିକ ପିତାଙ୍କର ଆତ୍ମିକ ସନ୍ତାନମାନଙ୍କୁ ନମସ୍କେ ।

ଧାରଣା ପାଇଁ ମୁଖ୍ୟ ସାରାଂଶ :-

- (୧) ରୂପ-ବସନ୍ତ ହୋଇ ମୁଖରୁ ସର୍ବଦା ଜ୍ଞାନ ରତ୍ନ ହିଁ ବାହାର କରିବାକୁ ହେବ । ସେବା କରିବାର ଉମଙ୍ଗ-ଉତ୍ସାହରେ ରହିବାକୁ ହେବ । ନିଜେ ବାବାଙ୍କ ସ୍ମୃତିରେ ରହିବା ଏବଂ ସମସ୍ତଙ୍କୁ ବାବାଙ୍କର ସ୍ମୃତି ଦେବା— ଏହି ଦିବ୍ୟ ଅଲୌକିକ କାର୍ଯ୍ୟ କରିବାକୁ ହେବ ।
- (୨) ସଜା-ସଜା ପ୍ରେମିକା ହୋଇ ଏକମାତ୍ର ପ୍ରେମିକଙ୍କ ଉପରେ ଝାସ ଦେବାକୁ ହେବ ଅର୍ଥାତ୍ ବଳି ଚଢିବାକୁ ହେବ, ତେବେ ଯାଇ ସଜା ଦାପାବଳୀ ହେବ ।

ବରଦାନ:- ଗୃହସ୍ଥ ବ୍ୟବହାର ଏବଂ ଈଶ୍ୱରୀୟ ବ୍ୟବହାର ଉଭୟରେ ସମାନତା ଦ୍ୱାରା ସର୍ବଦା ହାଲୁକା ଏବଂ ସଫଳ ହୁଅ ।

ସବୁ ପିଲାଙ୍କୁ ଶରୀର ନିର୍ବାହ ଏବଂ ଆତ୍ମ ନିର୍ବାହ କରିବାର ଡବଲ ସେବା ମିଳିଛି । କିନ୍ତୁ ଦୁଇଟିଯାକ ସେବାରେ ସମୟର, ଶକ୍ତିର ସମାନ ଧ୍ୟାନ ଦେବାକୁ ପଡିବ । ଏଥିରେ ଯଦି ଶ୍ରୀମତର କଠିକ୍ ଠିକ୍ ଥିବ ତେବେ ଉଭୟ ପାର୍ଶ୍ୱ ସମାନ ରହିବ, କିନ୍ତୁ ଗୃହସ୍ଥ ଶବ୍ଦ କହିବା ମାତ୍ରକେ ଗୃହସ୍ଥ ହୋଇଯାଉଛି ଏବଂ ବାହାନାବାଜି ଆରମ୍ଭ ହୋଇଯାଉଛି । ସେଥିପାଇଁ ମୁଁ ଗୃହସ୍ଥ ନୁହେଁ ତ୍ରଷ୍ଟୀ ଅଟେ, ଏହି ସ୍ମୃତି ଦ୍ୱାରା ଗୃହସ୍ଥ ବ୍ୟବହାର ଏବଂ ଈଶ୍ୱରୀୟ ବ୍ୟବହାର ଉଭୟରେ ସମାନତା ରଖ ତେବେ ସର୍ବଦା ହାଲୁକା ଏବଂ ସଫଳ ରହିବ ।

ସ୍ଳୋଗାନ:- ପ୍ରଥମ ଶ୍ରେଣୀରେ ଆସିବା ପାଇଁ କର୍ମେନ୍ଦ୍ରିୟଜିତ୍, ମାୟାଜିତ୍ ହୁଅ ।